

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 433/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených spoločnosťou Krivak & Co, s. r. o., Gajova 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Krivák, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 85/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 85/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva najmä, že:

„Dňa 30.06.2016 sťažovatelia podali elektronicky na Okresnom súde Bratislava I Žalobu o zaplatenie 9.500 Eur s príslušenstvom a návrh na vydanie platobného rozkazu. Spolu so žalobou sťažovatelia okrem iných príloh priložili aj platobný rozkaz na tlačive zverejnenom ministerstvom spravodlivosti podľa § 265 ods. 2 CSP (v čase podania žaloby § 172 ods. 8 OSP). (...)

Spolu so žalobou sťažovatelia predložili súdu aj návrh platobného rozkazu na tlačive uverejnenom Ministerstvom spravodlivosti SR, čo je jedna z podmienok stanovených ustanovením § 265 ods. 2 CSP pre vydanie platobného rozkazu súdom v skrátenej 10-dňovej lehote. Pri podaní žaloby sťažovatelia nemohli zaplatiť súdny poplatok, ktorý vzhľadom na výšku žalovanej sumy presahoval sumu 300 Eur, a preto museli čakať na doručenie platobných údajov pre zaplatenie súdneho poplatku zo strany súdu.

Dňa 20.09.2016 sťažovatelia podali predsedovi súdu sťažnosť na postup súdu zo dňa 19.09.2016 v súlade s ustanoveniami § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, pretože od podania žaloby do podania tejto sťažnosti nebol vo veci vykonaný žiaden úkon, ani nebol zaslaný platobný predpis pre zaplatenie súdneho poplatku. (...)

Dňa 28.09.2016 bola sťažovateľom doručená výzva na doloženie originálu plnomocenstva zo dňa 21.09.2016 a tiež výzva na zaplatenie súdneho poplatku s platobnými údajmi zo dňa 22.09.2016, ktorú súd upresnil e-mailom zo dňa 29.09.2016. (...)

Sťažovatelia zaslali súdu originál plnomocenstva dňa 29.09.2016 a súdny poplatok zaplatili dňa 03.10.2016. (...)

Ani po doručení upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti zo dňa 30.09.2016 a vyjadrení zákonnej sudkyne súd nevydal platobný rozkaz v zákonom stanovenej 10-dňovej lehote a ani nevykonal žiadny iný úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej. (...)

Dňa 02.02.2017 súd vydal platobný rozkaz v zmysle žaloby podanej sťažovateľmi dňa 30.06.2017, ktorý bol sťažovateľom doručený dňa 13.02.2017.“

3. Podľa sťažovateľov došlo v napadnutom konaní k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom toto porušenie má spočívať v neprimerane dlhej dobe, počas ktorej okresný súd v ich veci nekonal a nevydal rozhodnutie vo veci samej. V tejto súvislosti uvádzajú predovšetkým, že:

„Sťažovatelia od počiatku považujú svoj nárok za nesporný, čo preukázali v konaní pred všeobecným súdom listinnými dôkazmi priloženými k žalobe a návrhu na vydanie platobného rozkazu. Predložené listinné dôkazy poskytujú súdu dostatočný základ pre rozhodnutie vo veci zrýchlenou formou - vydaním platobného rozkazu.

V právnej veci žalobcov teda ide o jednoduchý spor, v ktorom je skutkový stav jednoznačne podložený listinnými dôkazmi, a preto nie sú naplnené predpoklady právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktoré by odôvodňovali zdĺhavé rozhodovanie všeobecného súdu. O tom svedčí aj fakt, že Okresný súd Bratislava I vydal vo veci platobný rozkaz, hoci až po neprimerane dlhej dobe od podania žaloby. (...)

Vzhľadom na uvedenú jednoduchosť prejednávanej veci sa sťažovateľom doba nečinnosti súdu javí ako zjavne neprimeraná a vysoko prevyšujúca zákonom stanovenú 10-dňovú lehotu pre vydanie platobného rozkazu. Uvedená lehota platí za predpokladu, že sú splnené podmienky pre rozhodnutie formou platobného rozkazu a tiež podmienky pre vydanie platobného rozkazu v skrátenej 10-dňovej lehote; ako však vyplýva zo skutočností opísaných v bode I. vyššie a z priložených listín, tieto podmienky splnené boli. Takisto aj sama zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení k prvej sťažnosti na postup súdu uviedla, že platobný rozkaz vydá obratom po doručení originálu plnej moci a zaplatení súdneho poplatku, no nakoniec ho vydala až po uplynutí ďalších štyroch mesiacov a po podaní ďalšej sťažnosti na postup súdu. Sťažovatelia sa navyše nemôžu zbaviť dojmu, že súd vo veci konal a urobil nejaký úkon vždy až po podaní sťažnosti na postup súdu adresovanej predsedovi súdu, čo považujú v právnom štáte za neželaný jav. Skutočnosti uvedené v tejto ústavnej sťažnosti podľa názoru sťažovateľov odôvodňujú záver, že v konaní došlo k prietahom a tým aj k porušeniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR.“

4. S ohľadom na už uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/85/2016 porušené bolo.

2. Sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie každému v sume po 1.000 Eur (slovom tisíc eur), ktoré im je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] spoločne trovy konania pred Ústavným súdom SR v sume 374,81 Eur na účet ich právneho zástupcu JUDr. Martina Kriváka.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

7. Sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nedostatočne rýchleho vydania platobného rozkazu.

8. Bez potreby bližšieho doktrinálneho rozboru označeného ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd pripomína, že *„účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“* (pozri II. ÚS 26/95). Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu sa preto ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) trvalo alebo ešte pretrváva (obdobne IV. ÚS 104/03).

9. Z už uvedeného skutkového popisu vyplýva, že okresný súd v čase podania tejto sťažnosti už vo veci rozhodol a vydal sťažovateľmi požadovaný platobný rozkaz. Ten bol sťažovateľom doručený 13. februára 2017. Teda možno konštatovať, že v čase doručenia tejto sťažnosti ústavnému súdu (7. apríla 2017) už zo strany okresného súdu nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľov, pretože okresný súd vykonal všetky do úvahy prichádzajúce úkony smerujúce k vydaniu platobného rozkazu

a k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania ešte pre doručení tejto sťažnosti (obdobne pozri III. ÚS 557/2013 alebo IV. ÚS 104/03).

10. Okrem uvedeného ústavný súd poznamenáva, že z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využili možnosť postupu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a 19. septembra 2016 podali sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mali sťažovatelia právo podľa citovaného zákonného ustanovenia zákona o súdoch, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mali sťažovatelia k dispozícii a úspešne ho aj využili ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Po prešetrení sťažnosti predsedom okresného súdu z 30. septembra 2016 okresný súd platobný rozkaz vydal (sťažovateľom bol doručený 13. februára 2017) a sťažovatelia nenamietali, že by po tomto období okresný súd nevykonával plynulo úkony smerujúce k odstráneniu ich právnej neistoty.

11. S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017